

χρόνου έμαθε τὰ στοιχεῖα τοῦ ἀλφαβήτου, εἶτα δὲ ἤρχισε τὰς μονοσυλλάβους λέξεις καὶ ἡ πρόοδος ἦτο ταχεῖα. Μετὰ τοῦτο ἤρχισεν ἡ γραφή, καὶ ἡ σταθερὰ μελανωμένη κατάστασις τῶν δακτύλων τοῦ Δικ ἔφερον τὴν μαρτυρίαν τῆς φιλοπονίας τοῦ τε διδασκάλου καὶ τοῦ μαθητοῦ. Ἦτο ἡμέρα ὑπερφηφάνιας δι' αὐτοὺς ὅταν ὁ παῖς ἠδύνατο νὰ γράψῃ τὸ ὄνομά του ἱκανῶς εὐαναγνώστως καὶ καθαρῶς ἐν τῷ μικρῷ προσευχηταρίῳ τὸ ὁποῖον ὁ Βάλτερος ὑποσχέθη ὅτι θὰ ἦτο ἰδικόν του ὅταν θὰ κατάρθου νὰ γράψῃ τὸ ὄνομά του ἐπ' αὐτοῦ.

Ἀλλὰ δὲν ἦτο μόνον ἡ τέχνη τῆς ἀναγνώσεως καὶ τῆς γραφῆς τὴν ὁποίαν ὁ Δικ ἀπέκτα ἐκ τοῦ ἔρτι εὐρεθέντος φίλου. Μαθήματα πολὺ μεγαλητέρας ἀξίας ἐδίδοντο σταθερῶς εἰς αὐτὸν ὑπὸ τοῦ Βάλτερος, τοῦ ὁποῖου ἡ καρδιά ἦτο πλήρης ἀγάπης διὰ τὸν Σωτήρα του, καὶ ὅστις ἐπόθει νὰ φέρῃ τὸ μικρὸν πρόβατον εἰς τὴν ποίμνην του, καὶ νὰ τὸν ἀσφαλίσῃ κατὰ παντός πειρασμοῦ εἰς τὸν ὁποῖον μετὰ τοιούτων γονέων, καὶ εἰς τοιαύτην συνοικίαν οἷα ἡ Αὐλὴ τοῦ Ῥόαν, ἠδύνατο νὰ πέσῃ αὐξανούσης τῆς ἡλικίας του. Εὐτυχῶς διὰ τὸν Δικ ἡ ἀμεριμνησία τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρὸς αὐτοῦ περὶ αὐτοῦ ἀπεδείχθησαν ἐπωφελεῖς, διότι ἐπέτρεπον εἰς αὐτὸν νὰ διατελῇ ἱκανὸν χρόνον μετὰ τοῦ Βάλτερος. Τὰς Κυριακὰς ἐπήγαγε συχνὰ μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἀντὶ ὧς πρότερον νὰ παίζῃ καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν ἐν τῇ αὐλῇ ἢ ταῖς στενωποῖς μετ' ἄλλων ὀκνηρῶν καὶ ἡμελημένων παιδων. Τοῦτο ἦτο ἀληθὲς δι' αὐτὸν εὐχαρίστησις, διότι ἡ μουσικὴ εἶχε δι' αὐτὸν τοσοῦτον γόητρον ὅσον καὶ τὰ ἄνθη.

Ἐπὶ τινὰ χρόνον τὰ πράγματα ἔβαινον οὕτω. Ὁ Δικ ἤϋξανε κατὰ τὴν ἡλικίαν καὶ τὸ ἀνάστημα, καὶ ὁ Βάλτερος ἐσκέφθη ὅτι ἦτο καιρὸς νὰ ἔχῃ κανονικὴν ἐνασχόλησιν. Ἐλαβε τοσοῦτον ἐνδιαφέρον διὰ τὸν νέον ὥστε ἐπορεύθη ἡμέραν τινα εἰς τὴν Αὐλὴν τοῦ Ῥόαν νὰ ὁμιλήσῃ περὶ αὐτοῦ εἰς τοὺς γονεῖς του· ἀλλ' αὐτυχῶς ἦτο μία ἑσπέρα καθ' ἣν οὐδέτερος αὐτῶν εὐρίσκετο εἰς θέσιν νὰ ὁμιλήσῃ μετ' αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου. Τοὺς ἀφῆκεν μετ' ἀποστροφῆς, καὶ μετ' αἰσθήματος βαθέος οἴκτου διὰ τὸ τέκνον αὐτῶν. Δὲν ἐγίνωσκε πῶς νὰ τὸν βοηθήσῃ διότι ἔξει ἀπομονωμένον βίον οὐδένα σχεδὸν γινώσκων ὅστις νὰ ἠδύνατο νὰ ἦ ὠφέλιμος εἰς τὸν Δικ. Συνεβουλεύθη τὴν οἰκοδεσποιναν, ἀλλ' οὐδεμίαν αὐτὴ ἠδύνατο νὰ δώσῃ συμβουλὴν, καὶ μόνον παρετήρησεν ὅτι οἱ παῖδες «ἦσαν ὄντα ὀχληρὰ, καὶ οὐδεμιᾶς ὠφελείας ἐνῶ ἦσαν μικροί.» Ἡ δυστυχὴς γυνὴ εἶχε δύο ἰδικούς της διὰ τοὺς ὁποίους μετὰ δυσκολίας ἠδύνατο νὰ προνοήσῃ, ὥστε εἶχε λόγους νὰ λαλήσῃ τοιοῦτοτρόπως. Ἀλλὰ καὶ τοι ὁ Βάλτερος ἠδυνάτει νὰ βοηθήσῃ τὸν παῖδα ὑπὸ τὴν ἐποψιν ταύτην, λεληθότως ἐπρολείπει τὴν ἑδὸν εἰς φαίδρὸν μέλλον διδάσκων αὐτὸν τιμῆματα καὶ φόβον τοῦ Θεοῦ.

Πρωτὶν τινα ὅταν ὁ Δικ κατήρχετο τὸ Στράνδ

μεθ' ἑτέρου παιδὸς, ἐστάθησαν νὰ θεωρήσωσιν ἐντὸς ἐμπορικοῦ καταστήματος ὅτε κύριός τις ἔφερε τὸν ἵππον τοῦ πρὸς τὴν θύραν, καὶ παρετήρει γύρω νὰ εὕρῃ τινα ὅστις νὰ κρατήσῃ αὐτὸν ἕωσθ' νὰ ἐξέλθῃ ἐξ αὐτοῦ. Ὁ Δικ ἔτρεξε καὶ προσήνεγκεν ἑαυτόν. Ὁ κύριος ἔρριψε βλέμμα ἐπὶ τοῦ χαρίεντος προσώπου του καὶ ἔθηκε τὸν χαλινὸν εἰς τὰς χεῖράς του λέγων, «Ἐδῶ παιδί μου κράτησέ τον καλά· ὁ ἵππος εἶναι πολὺ ἥσυχος.»

Ἐμεινεν ἐπὶ τινὰ χρόνον ἐντὸς τοῦ καταστήματος τὸ ὁποῖον ἦτο βιβλιοπωλεῖον, καὶ παρετήρει τὰ βιβλία. Ἀπαξ ἡ δις ἦλθεν εἰς τὴν θύραν νὰ ἴδῃ τί γίνεταί ὁ ἵππος του, καὶ βλέπων ὅτι ὁ Δικ τὸν ἐκράτει μετὰ προσοχῆς, ἐπέστρεψε πάλιν ἐντὸς. Ὁ Δικ εἶδεν ὅτι τὸ πρόσωπόν του ἦτον λίαν εὐπροσέγορον. Ὅταν ἐτελείωσε τὸ ἔργον καὶ ἐπανῆλθε νὰ ἐπαναβῇ τὸν ἵππον του, ἔθηκε τὴν χεῖρα εἰς τὸ θυλακίον του καὶ ἔλαβε πένιας τινὰς τυλιγμένας ἐντὸς χάρτου, καὶ δὸς αὐτάς εἰς τὸν Δικ εἶπεν,

«Ἴδου παιδί μου λάβε τὰς. Δὲν γνωρίζω πόσας θὰ εὔρῃς ἐντὸς τοῦ χαρτίου, ἀλλ' ὅσον περισσοτέρας εὔρῃς τόσον τὸ καλλίτερον διὰ σέ.»

Ἡτοιμάζετο νὰ ἀπέλθῃ, ὅταν ὁ βιβλιοπώλης ἦλθεν εἰς τὴν θύραν καὶ τὸν ἠρώτησέ τι, εἰς τοῦτον δὲ ἀπήντησε μεγαλοφώνως,

«Στείλε τὰ εἰς τὸν ἀριθ.—τῆς πλατείας Γρόβενωρ.»

Ὁ Δικ ἀνυπομόνως ἤνοιξε τὸ χαρτίον· ἦσαν ἐντὸς τέσσαρες πένναι—καὶ ἐξέστη ὅταν εἶδε καὶ ἐν μικρὸν λίαν στιλπνὸν κίτρινον νόμισμα!

Ἀπαξ ἡ δις εἶχεν ἴδει λίραν εἰς τὴν ζωὴν του, οὐδέποτε δὲ εἶχε λάβει τοιαύτην εἰς τὰς χεῖράς του. Ὁ σύντροφος αὐτοῦ παῖς, καλούμενος Λάρκινς κατοικῶν πλησίον εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Ῥόαν, ἐξεφώνησεν ἐκπληκτος. «Σοῦ ἔδωκε βλέπω ἓνα κομμάτι κίτρινον εἶσαι εὐτυχισμένος!» Ὁ Δικ κατελείφθη σχεδὸν ὑπὸ σκοτοδίνης βλέπων τὴν ἀπειρον εὐτυχίαν του.

«Νὰ σοῦ εἰπῶ Δικ» εἶπεν ὁ Λάρκινς, ὅστις ἐνδομύχως ἤλπιζε νὰ λάβῃ μερίδα τοῦ χρήματος, «μὴ τὸ κυττάξεις κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐδῶ εἰς τὸν δρόμον, μὴ νομίσῃ κανεὶς ὅτι δὲν εἶναι ἰδικόν σου. Τὰ κίτρινα χρήματα δὲν ἔρχονται συχνὰ εἰς ἡμᾶς· καὶ μὴ πηγαίνῃς νὰ εἰπῇς εἰς τὸν πατέρα σου ἢ τὴν μητέρα σου περὶ τῆς εὐτυχίας σου, διότι θὰ σοῦ τὰ πάρουν νὰ τὰ ἐξωδεύσουν εἰς τὸ ποτόν.»

Ὁ Δικ δὲν ἀπήντησε· ἐδίπλωσε τὰς πέννας καὶ τὸ κίτρινον νόμισμα μετὰ προσοχῆς εἰς τὸ χαρτίον καὶ τὰ ἔθηκεν ἐντὸς τοῦ θυλακίου του.

(ἔπεται συνέχεια).

ΑΝΟΙΚΟΔΟΜΗΣΙΣ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ

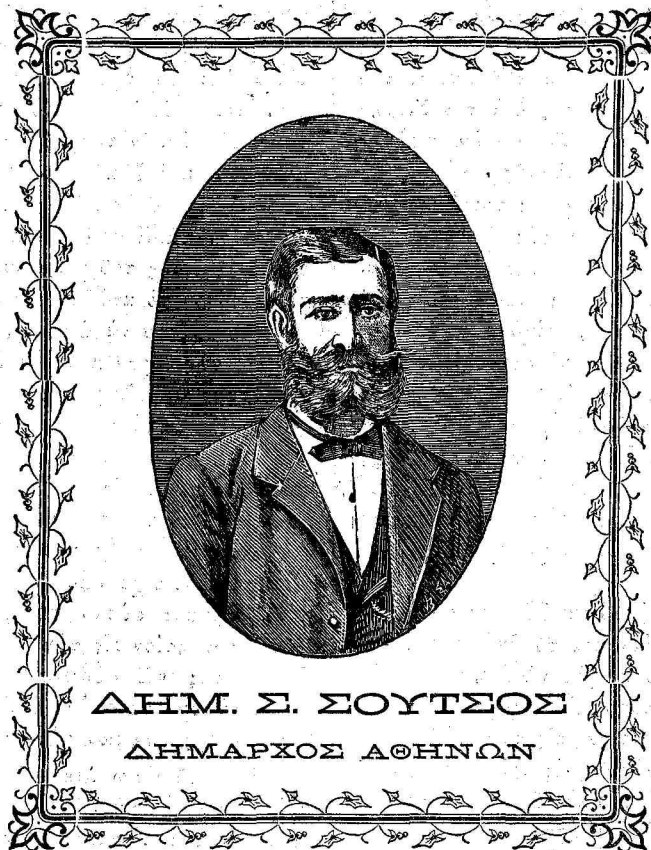
Τὸ σχέδιον τοῦτο ἔχει ὑπ' ὄψιν ἡδὴ ὁ βαθύπλουτος Ἰουδαῖος εὐγενὴς Μωσῆς Μοντεφιόρε. Ὁ κύριος οὗτος ἐπισκέπτεται συχνὰ τὴν πρωτεύουσάν τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ καὶ συντρέχει ὄχι μόνον πολλοὺς Ἰουδαίους ἵνα ἐπα-

νέρχονται εἰς Ἱεροσόλυμα ἀλλὰ καὶ τοὺς ἐκεῖ διαμένοντας ἀπόρους ἀποίκους, ἥδη δὲ ἤρξατο καὶ τὴν ἀνοικοδόμησιν τῆς πόλεως. Ἔδωκε παραγγελίας ἵνα ἐτοιμασθῶσιν αἱ πέριξ τῶν Ἰούδα Τοράχ οἰκημάτων γαῖαι πρὸς καλλιέργειαν. Οἱ βράχοι θέλουσι πάλιν μεταβληθῇ εἰς κλιμακωτοὺς ἀγρούς, ὡς ἦσαν εἰς τὰς ἡμέρας τοῦ Σολομῶντος, καὶ θέλουσι διαιρεθῇ εἰς εἰκοσι καὶ δύο τμήματα. Κατασκευάζεται δὲ καὶ γιγαντιαία δεξαμενὴ ἐν τῷ κέντρῳ τῶν ἀγρῶν τούτων πρὸς ἄρδευσιν.

Ἡδὴ δὲ κατασκευάζεται καὶ σιδηρόδρομος μεταξὺ Ἰόππης καὶ Ἱεροσολύμων. Τὸ πρόσκομα πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον μέχρι τούδε ἦν ἡ ἔλλειψις καυσίμου ὕλης

ἀλλ' ἤδη ἀπεδείχθη ὅτι τοιαύτη δύναται εἰς μεγάλην ποσότητα νὰ ληφθῇ ἐκ τῶν ἀνεξαντλήτων στρωμάτων ξυλάνθρακος ὑπὸ τὴν Νεκρὰν Θάλασσαν εὐρισκομένου ἀναμιγνυμένου μετ' ἀσφάλτου. Ἡ καύσιμος αὕτη ὕλη εἶναι ἡ πλουσιωτέρα καὶ αὐτῶν τῶν ἀσφαλτῶδων ἀνθράκων. Τὰ ἔξοδα τῆς παρασκευῆς ταύτης ὑπολογίζονται περὶ τὰς 15 δρ. τὸν τόνον.

Ἡ γραμμὴ τῶν Ἱεροσολύμων θὰ ἐπεκτείνεται ἐκ τῶν Ἱεροσολύμων πρὸς τὴν κοιλάδα τοῦ Ἰούδα διευθυνομένη πρὸς τὴν Δαμασκὸν καὶ εἴτα πρὸς τὴν πεδιάδα τοῦ Εὐφράτου πρὸς ἀνατολάς. Ἀληθῶς ὁ κόσμος κινεῖται!

ΦΙΛΟΙ ΣΥΝΔΗΜΟΤΑΙ,

Ἀναδειχθεὶς διὰ τῆς ἐλευθέρως ὑμῶν ψήφου δήμαρχος Ἀθηναίων, συναισθάνομαι βαθύτατα καὶ τὴν πρὸς ὑμᾶς ὀφειλομένην ἀπεριόριστον εὐγνωμοσύνην καὶ τὸ βάρος τῶν καθηκόντων, τὰ ὅποια μοι ἐπιβάλλει ἡ ἐπιφανὴς θέσις τοῦ δημάρχου τῆς πρώτευουσας. Ἐγώ, φίλοι συνδημόται, δὲν εἶμαι, ὡς με γνωρίζετε, ὁ ἀνθρωπος τῶν ἐπιδεικτικῶν λόγων καὶ ὑποσχέσεων. Ὅ,τι ὅμως ἀπὸ τοῦδε δύναμαι ἐσκεμμένως καὶ εὐσυνειδήτως νὰ ὑποσχεθῶ, εἶνε ὅτι καθ' ὅλον τὸ διάστημά τῆς τετραετοῦς ὑπηρεσίας μου θέλω ἐργασθῇ ὅλαις δυνάμεσι πρὸς ἀνόρθωσιν καὶ βελτίωσιν τῶν πραγμάτων τοῦ ἡμετέρου δήμου. Συνειδὼς τὰς ἠθικὰς καὶ ὕλικας ἀνάγκας τῆς πρωτευούσης τῆς Ἑλλάδος, θέλω ἀφοσιωθῇ ὁλοψύχως εἰς θεραπείαν αὐτῶν. Ἐλπίζω δὲ, φίλοι συνδημόται, ὅτι δὲν θέλετε μοι ἀρνηθῇ τὴν πρὸς τοῦτο ἰσχυρὰν συνδρομήν σας. Ἐπ' αὐτῇ, στηριζόμενος, πέποιθα ὅτι θέλω ἀνταποκριθῇ εἰς τὰς περὶ ἐμοῦ προσδοκίας.

Δέχθητε αὖθις, φίλοι συνδημόται, τὴν βαθυτάτην εὐγνωμοσύνην μου καὶ τοὺς ἀδελφικούς μου ἀσπασμούς.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 9 Ἀπριλίου 1879.

Ὁ ὑμέτερος

Δ. Σ. ΣΟΥΤΣΟΣ.

Συμπληροῦντες τὰς ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀριθμῷ πληροφορίας περὶ τῶν Ζουλοῦ καὶ τοῦ βασιλέως αὐτῶν Σετιβάνιο, παρατίθεμεν σήμερον τρεῖς τύπους ἐκ τῶν Ζουλοῦ. Οἱ Ζουλοῦ ἀνήκουσιν εἰς τὴν φυλὴν τῶν Κά-

φρων ὧν μέρος ἀποτελοῦσιν. Καίτοι ἡμινομαδικὸς λαὸς οἱ Κάφροι κατοικοῦσι πληθυσμένας πόλεις, ἱκανῶς μεγάλης ἐκτάσεως ὁμοιοζούσας πρὸς μεγάλας πεδιάδας. Ἐχουσι πολυπληθῆ ποίμνια καὶ καταγίνονται εἰς τὴν